

כישלון הוא כישלון גם אם הוא רצוף מעשי גבורה

הטעויות השוליות שחושף אל"ם (מיל) משה גבעתי בספרו של אלישיב שמשי "איפה אני נמצא לעזאזל" אינן פוגמות במסקנה המרכזית של הספר. יתר על כן, מסקנתו של גבעתי כי מחלקת היסטוריה צריכה לאשר כל מחקר המתפרסם במערכות היא מקוממת ומסוכנת

סא"ל (מיל) ד"ר עמיקם צור

אומרים שקנאת סופרים תרבה חוכמה. אילו היה אל"ם (מיל) משה גבעתי טורח רק להעמיד דברים על דיוקם – הלילה היה חשוך ולא בהיר, הגדוד הגיע ל"עיקול הטנק" בשעה 1:00 ולא בשעה 2:00, וכו' – הייתי מברך על המאמר, כי גם לדעתי חשוב לדייק בפרטים.

הבעיה היא שאל"ם גבעתי מרחיק לכת הרבה יותר. שני דברים הרגיזו אותי מאוד במאמרו. האחד: הוא מטיל ספק בכל מה שכתוב בספרו של אלישיב שמשי על סמך אידיוקים שהוא (גבעתי) מצא באחד הפרקים בספר. לדעתי מדובר באידיוקים בפרטים שוליים, שאינם פוגמים מהותית במסקנות שאליהם מגיע אלישיב שמשי. בחלק מהמקרים לא מדובר באידיוקים עובדתיים, אלא בהערכות שבהן המחלקת היא לגיטימית, ואני נוטה בחלקן לתמוך דווקא בדעתו של שמשי. הדבר השני שהרגיז אותי אפילו יותר הוא נטייתו של אל"ם גבעתי להיות "שומר החומה של האיגוד המקצועי". את עיני צדו

אמי רות
מקוממות כגון
"טוב תעשה
הוצאת
'מערכות' אם
תפרסם ספרים
העוסקים
בהיסטוריה של
הצבאית של
מדינת ישראל
רק לאחר
שיעברו ביקורת

קצין תותחנים

במחלקת ההיסטוריה של צה"ל, או "הפרק... רצוף בשגיאות כה רבות, עד כי כל מסקנותיו הן חסרות ערך, ואין למפקדי צה"ל מה ללמוד מהן".

האומנם? דומה שמכל ההיסטוריה של צה"ל בחר המחבר, שהוא חוקר במחלקת ההיסטוריה של צה"ל, להתעלם דווקא מן ההיסטוריה של מחלקת ההיסטוריה. המחלקה הזאת "ישבה" על מחקר של מלחמת יום הכיפורים ונמנעה מלפרסמו במשך 30 שנה בגלל לחצים פוליטיים

דומה שמכל ההיסטוריה של צה"ל בחר המחבר, שהוא חוקר במחלקת ההיסטוריה של צה"ל, להתעלם דווקא מן ההיסטוריה של מחלקת ההיסטוריה

כאלה ואחרים. אז הם יקבעו להוצאת "מערכות" מה לפרסם ומה לא? זאת ועוד. על סמך מה קובע המחבר המלומד מהם החומרים שלמפקדי צה"ל יש או אין מה ללמוד מהם? לעניות דעתי ניתן ללמוד גם מחומרים לא מדויקים ואפילו לא מדויקים בעליל. הספרים "מלחמה ושלוש" של טולסטוי ו"חרבת חזעה" של ס' יזהר, למשל, הם יצירות ספרותיות, שאינן מתיימרות לדיוק היסטורי, ואף על פי כן יש לאיש הצבא

הרבה מה ללמוד מהן. ועכשיו לרשימה הארוכה והטרחנית של אל"ם גבעתי. משום מה בחר גבעתי לסדר אותה לפי סדר ההופעה בספר, במקום לפי סדר החשיבות. התוצאה היא שהקורא עובר על "אידיוק" אחרי "אידיוק" (כביכול), המחבר מוסיף אי אלה פרטים שאולי נכונים אך אינם רלוונטיים לענייננו, ובכולם מסקנתו של הקורא היא: זה לא פוגם בתזה הבסיסית של אלישיב שמשי. הרעיון המרכזי של אלישיב שמשי הוא שהתבררויות של מפקדים בשטח מקשות על ביצוע המשימה וגורמות לפעמים לכישלון המשימה. מה זה חשוב לעניין הזה אם הגדוד הגיע ל"עיקול הטנק" בשעה 1:00 או 2:00? הרי אין מחלוקת בין שמשי לגבעתי על כך שאחת הפלוגות התברברה, ואי יכולתה של הפלוגה הזאת להשתתף בקרב ברגעים המכריעים הפריעה מאוד לסיכוי ההצלחה של הגדוד.

נוסף על כך יוצא גבעתי חוצץ נגד קביעתו של שמשי שהיה ב-8 באוקטובר 1973 "ניסיון נפל לכבוש את החרמון" וטוען שלא היה זה ניסיון נפל, כי הכוח לחם באומץ רב וגרם אבדות לסורים. So what! מטרתה של חטיבת גולני ב-8 באוקטובר 1973 הייתה לכבוש את מוצב החרמון, ואת זה היא לא ביצעה. גם אם היו שם מעשי גבורה כאלה או אחרים – הדבר אינו משנה את העובדה שהמשימה לא בוצעה, ומהבחינה הזאת זה אכן היה זה ניסיון נפל לכבוש את מוצב החרמון.

